

Latvijas Republikas Senāts

LĒMUMS

Rīgā 2026. gada 8. maijā

Senāts šādā sastāvā: senatori Aija Branta, Māris Leja, Inese Laura Zemīte,

iepaginies ar apsūdzētā /Persona A/, apsūdzēto /Persona B/ un /Persona C/ aizstāvju zvērinātu advokātu Egona Rusanova un Dairas Sergejevas kasācijas sūdzībām par Rīgas apgabaltiesas 2025. gada 26. jūnija spriedumu, atzīst, ka ir pamats atteikt ierosināt kasācijas tiesvedību.

Apsūdzētais /Persona A/ un apsūdzēto /Persona B/ un /Persona C/ aizstāvji kasācijas sūdzībās lūdz atcelt apelācijas instances tiesas spriedumu un nosūtīt lietu jaunai izskatīšanai apelācijas instances tiesā sakarā ar tiesas pieļautu Kriminālprocesa likuma 574. pantā norādīto pārkāpumu, kas izpaužas Krimināllikuma 26. panta un 62. panta nepareizā piemērošanā, un pieļautiem Kriminālprocesa likuma 15., 19., 20., 123.-137. 405. panta, 455. panta trešās daļas, 511. panta otrās daļas, 512., 514. panta, 520. panta pirmās daļas, 527. panta pirmās un otrās daļas, 562. panta pirmās daļas, 564. panta ceturtās un sestās daļas pārkāpumiem, kas atzīstami par būtiskiem pārkāpumiem šā likuma 575. panta trešās daļas izpratnē un noveduši pie nelikumīga un netaisnīga nolēmuma.

Pamatojot savu lūgumu, kasatori norādījuši, ka apelācijas instances tiesa: 1) selektīvi izvērtējusi aizstāvības apelācijas sūdzību argumentus un aprobežojusies ar vispārīgām frāzēm; 2) formāli pievienojusies pirmās instances tiesas spriedumā minētajiem atzinumiem, tādējādi liedzot apsūdzētajiem tiesības uz pierādījumu izvērtējumu pēc būtības apelācijas instances tiesā; 3) nav motivējusi, kāpēc tā noraida aizstāvības pierādījumus un 4) nav pamatojusi savus secinājumus par apsūdzēto vainīgumu viņiem inkriminētajos noziedzīgajos nodarījumos.

Apsūdzētais /Persona A/ kasācijas sūdzībā norādījis, ka pret viņu celtajā apsūdzībā nepamatoti sniegts vienots noziedzīgā nodarījuma apraksts par noziedzīgiem nodarījumiem, par kuriem kriminālatbildība paredzēta gan Krimināllikuma 15. panta ceturtajā daļā un 175. panta ceturtajā daļā, gan Krimināllikuma 185. panta otrajā daļā, īpaši ievērojot to, ka tiem atšķiras noziedzīgā nodarījuma izdarīšanas motīvs un priekšmets.

Par pierādītu atzītajā noziedzīgā nodarījuma aprakstā nav norādīts, kura persona veikusi konkrētas darbības, kas ir obligāts priekšnoteikums, lai juridiski nošķirtu izdarītāja atbildību no līdzdalībnieka atbildības, kā arī nav norādīts, kā izpaudusies personu iepriekšēja vienošanās, savukārt kvalificējošā pazīme – grupa pēc iepriekšējas vienošanās – norādīta formāli, to nepamatojot ar lietā iegūto pierādījumu novērtējumu. Tāpat nedz pirmās instances tiesa, nedz apelācijas instances tiesa nav norādījusi argumentus, ar kuriem par pamatotu būtu

uzskatāms apsūdzībā norādītais kritērijs – lielā apmērā –, un noziedzīgo nodarījumu sastāvu subjektīvās puses esība attiecībā uz bankomātā esošo naudas līdzekļu apmēru.

Apelācijas instances tiesa nepamatoti saistījusi divus notikumus, proti, eksploziju /Adrese A/, kurā apsūdzētais guva miesas bojājumus, un pirms tam izdarīto zādzības mēģinājumu /Adrese B/. Tiesa atzinumu par to, ka apsūdzētais 2015. gada 1. decembrī ap plkst. 4.00 atradies arī /Adrese B/, nav pamatojusi ar pierādījumiem, jo videoierakstu apskates protokolā nav norādītas tādas personu raksturojošas pazīmes, kas vismaz netieši apstiprinātu, ka viens no videoierakstā redzamajiem vīriešiem ir /Persona A/. Savukārt vairāk nekā pēc diviem gadiem sagatavotā videoieraksta pārskata uzziņa ir nepieļaujams pierādījums, jo Kriminālprocesa likums neparedz tādu izmeklēšanas darbību kā uzziņas sagatavošanu. Turklāt uzziņa ir atvasināts pierādījums, jo ziņas par lietā nozīmīgiem faktiem iegūtas no cita avota. Tāpat lietā nav pierādījumu, ka starp /Persona A/, /Persona B/ un /Persona C/ pastāvēja vienošanās par zādzības izdarīšanu no bankomāta /Adrese B/. Atzīstot, ka apsūdzētajiem šāda vienošanās ir bijusi, apelācijas instances tiesa nepamatoti būtisku nozīmi piešķīrusi faktam, ka viņi ir savstarpēji pazīstami jau no bērnības.

Apelācijas instances tiesa augstāku ticamības pakāpi noteikusi liecinieku /Persona D/, /Persona E/ un /Persona F/ liecībām, lai gan viņi nav bijuši notikuma aculiecinieki, unnav motivējusi, kāpēc tā noraida apsūdzētā /Persona A/ 2022. gada 7. oktobra tiesas sēdē sniegtās liecības par apstākļiem 2015. gada 30. novembrī un 1. decembrī, tai skaitā par to: 1) kāpēc viņa sievai piederošā automašīna atradās pie dzelzceļa sliedēm /Adrese A/; 2) kāpēc apsūdzētais naktī pamodās un atstāja savu dzīvesvietu; 3) ka apsūdzētais bija ģērbies vieglos mājas apavos un līdzī neko nebija paņēmis. Tāpat apelācijas instances tiesa nav ņēmusi vērā būtiskus apstākļus, uz kuriem norādīja aizstāvība un kuri aizstāvības ieskatā rada šaubas par apsūdzētā /Persona A/ vainīgumu.

Apelācijas instances tiesa, norādot, ka /Persona A/ nav izpildījis savu pienākumu norādīt uz alibi, nav ņēmusi vērā, ka Kriminālprocesa likumā nav noteikts termiņš, kādā minētais procesuālais pienākums izpildāms.

Tiesa pārkāpusi izskatāmās lietas robežas, jo pretēji apelācijas protestā norādītajam apsūdzētajam /Persona A/ kā pamatsodu noteikusi probācijas uzraudzību, kas faktiski ir smagāks par pirmās instances tiesas noteikto soda veidu un mēru. Turklāt tiesa nav izvērtējusi apsūdzētā veselības stāvokli, kas saistīts ar objektīvām pārvietošanās grūtībām.

Apsūdzēto /Persona B/ un /Persona C/ aizstāvji kasācijas sūdzībā norādījuši, ka apelācijas instances tiesa nepamatoti pievienojusies pirmās instances tiesas atzinumam, ka sniedzams vienots noziedzīgo nodarījumu apraksts. Tāpat apsūdzībā navnorādīta bojātās mantas vērtība.

Apelācijas instances tiesa nav izvērtējusi pret /Persona B/ un /Persona C/ celtās apsūdzības pamatotību, lai gan pirmās instances tiesa atzinusi par pierādītiem no apsūdzības atšķirīgus noziedzīgā nodarījuma faktiskos apstākļus – izslēgusi no apsūdzības apstākļi, ka /Persona C/ jau iepriekš iegādājās saspiestu skābekli un ka visi apsūdzētie devās uz /Adrese C/, līdzī ņemot iepriekš sagatavotu urbi un trīs litru medicīnas skābekļa balonu ar deggāzi. Turklāt tiesa nav pamatojusi, kāpēc apsūdzība kādā tās daļā nav pierādīta, īpaši ievērojot to, ka no tās izslēgtie nepierādītie faktiski apstākļi bija par pamatu /Persona B/ un /Persona C/ inkriminēto noziedzīgo nodarījumu kvalificēšanai pēc Krimināllikuma 15. panta ceturtās daļas un 175. panta ceturtās daļas, kā arī pēc Krimināllikuma 20. panta ceturtās daļas un 185. panta otrās daļas.

Apelācijas instances tiesa augstāku ticamības pakāpi noteikusi apsūdzības pierādījumiem, un nav motivējusi, kāpēc tā netic apsūdzēto /Persona B/ un /Persona C/ liecībām, kā arī liecinieku /Persona G/ un /Persona H/ liecībām par to, ka inkriminēto noziedzīgo nodarījumu izdarīšanas laikā apsūdzētie atradušies citā vietā.

Ievērojot to, ka lietā ir objektīvas ziņas par faktiem, tai skaitā 2017. gada 30. maija eksperta atzinumā konstatētais par DNS profilu sakrītības nekonstatēšanu, kas nepārprotami norāda uz citu, pirmstiesas izmeklēšanā nenoskaidrotu personu piedalīšanos apsūdzētajiem inkriminēto noziedzīgo nodarījumu izdarīšanā, apelācijas instances tiesa pretēji *in dubio pro reopamatprincipam* šaubas nepamatoti interpretēja par sliktu apsūdzētajiem /Persona B/ un /Persona C/.

Kriminālprocesa likuma 573.¹ panta pirmā daļa noteic, ka tiesa atsakās ierosināt kasācijas tiesvedību, ja kasācijas sūdzība vai protests neatbilst šā likuma 569., 571., 572. pantā un 573. panta pirmajā daļā minētajām prasībām.

Atbilstoši Kriminālprocesa likuma 569. panta pirmajai daļai pārsūdzēšana kasācijas kārtībā ir rakstveida kasācijas protesta vai sūdzības iesniegšana Augstākajā tiesā par tāda apelācijas instances tiesas nolēmuma

tiesiskumu, kurš vēl nav stājies spēkā, nolūkā panākt tā atcelšanu pilnībā vai kādā tā daļā vai arī tā grozīšanu juridisku iemeslu dēļ. Savukārt saskaņā ar šā panta trešo daļu kasācijas instances tiesa pierādījumus lietā no jauna neizvērtē.

Senāts konstatē, ka apelācijas instances tiesa atzinusi, ka pirmās instances tiesa pareizi novērtējusi lietā esošos pierādījumus un izdarījusi pamatotus secinājumus par apsūdzētā /Persona A/ vainīgumu Krimināllikuma 15. panta ceturtajā daļā un 175. panta ceturtajā daļā, 185. panta otrajā daļā paredzētajā noziedzīgajā nodarījumā un apsūdzēto /Persona B/ un /Persona C/ vainīgumu Krimināllikuma 15. panta ceturtajā daļā un 175. panta ceturtajā daļā, 20. panta ceturtajā daļā un 185. panta otrajā daļā paredzētajā noziedzīgajā nodarījumā. Savu atzinumu pamatošanai tiesa ir izmantojusi attiecināmus, pieļaujamus un ticamus pierādījumus.

Atstājot negrozītu pirmās instances tiesas spriedumu daļā par apsūdzēto vainīgumu viņiem inkriminētajos noziedzīgajos nodarījumos, apelācijas instances tiesa, pamatojoties uz Kriminālprocesa likuma 564. panta sesto daļu, atzinusi par iespējamu neatkārtot pirmās instances tiesas spriedumā minētos pierādījumus un atzinumus šajā daļā. Vienlaikus apelācijas instances tiesa ir izvērtējusi apstākļus, kuriem ir juridiska nozīme lietas taisnīgā izspiešanā.

Pirmās instances tiesa saskaņā ar Kriminālprocesa likuma 455. panta trešo daļu ir atzinusi no celtās apsūdzības atšķirīgus noziedzīgā nodarījuma faktiskos apstākļus. Tiesa atzinusi, ka tiesas izmeklēšanā netika iegūtas ziņas, ka /Persona C/ jau iepriekš bija iegādājies saspiestu skābekli un ka visi apsūdzētie kopā devās uz /Adrese C/, līdzīgi ņemot iepriekš sagatavotu urbi un trīs litru medicīnas skābekļa balonu ar deggāzi. Tiesa atzinusi, ka šādā veidā nav ticis pasliktināts apsūdzēto stāvoklis lietā, jo noziedzīgā nodarījuma aprakstā norādītie mantas bojāšanas un zādzības mēģinājuma faktiskie apstākļi viņiem bijuši zināmi. Iztiesāšanas laikā apsūdzētie snieguši liecības un pauduši savu attieksmi pret celto apsūdzību un aktīvi, tajā skaitā ar aizstāvju palīdzību, īstenojuši savas tiesības uz aizstāvību atbilstoši viņu izvēlētajai aizstāvības pozīcijai, un norādījuši uz apstākļiem, kas viņu ieskatā atspēko vainīgumu viņiem inkriminētajos noziedzīgajos nodarījumos.

Apelācijas instances tiesa, atstājot negrozītu pirmās instances tiesas spriedumu daļā par apsūdzēto vainīgumu viņiem inkriminētajos noziedzīgajos nodarījumos, pievienojusies pirmās instances tiesas par pierādītu atzītajiem noziedzīgo nodarījumu izdarīšanas apstākļiem.

Izvērtējusi pret /Persona A/, /Persona B/ un /Persona C/ celtās apsūdzības pamatotību, apelācijas instances tiesa atzinusi, ka apsūdzībā ir norādīta apsūdzēto darbību juridiskā kvalifikācija un noziedzīgo nodarījumu izdarīšanas faktiskie apstākļi, tai skaitā lomu sadale, kā arī cietušajai bojātās mantas vērtība un noziedzīgā nodarījuma rezultātā radītais kaitējums. Proti, tiesa konstatējusi, ka saskaņā ar apsūdzību persona, attiecībā pret kuru kriminālprocess izbeigts sakarā ar viņas nāvi, /Persona A/, /Persona B/ un /Persona C/ iepriekš vienojās izdarīt zādzību lielā apmērā no akciju sabiedrības "Citadele banka" bankomāta seifa, atverot to vispārbīstamā veidā. Saskaņā ar lomu sadali: 1) /Persona B/ un persona, attiecībā pret kuru kriminālprocess izbeigts, iegādājās saspiestu ūdeņradi, lai to kopā ar saspiestu skābekli izmantotu kā bīstamu maisījumu sprādziena izraisīšanai; 2) /Persona A/ ar sievai piederošo automašīnu aizbrauca līdz /Adrese C/ un atstāja to pie dzelzceļa sliekšņiem, satikās ar /Persona B/, /Persona C/ un personu, attiecībā pret kuru kriminālprocess izbeigts; 3) /Persona B/ un /Persona C/ palika tuvumā novērot apkārtni, bet 4) persona, attiecībā pret kuru kriminālprocess izbeigts, un /Persona A/ ar urbi izurba caurumu veikala loga rāmī un tādā veidā piekļuva veikala telpās esošajam bankomātam, pa caurumu no līdzīgi paņemtā balona, kurš bija pašrocīgi pielāgots deggāzes padevei, iepludināja bankomātā sprādzienbīstamu gāzi un tīši izraisīja degošu gāzu un skābekļa maisījumu eksploziju. Noziedzīgo nodarījumu apsūdzētie neīstenoja līdz galam no viņu gribas neatkarīgu iemeslu dēļ, jo sprādziena rezultātā bankomāta seifs neatvērās, ieslēdzās signalizācija un apsūdzētie no notikuma vietas aizbēga.

Tiesa konstatējusi, ka apsūdzībā ir arī norādīta noziedzīgā nodarījuma rezultātā cietušajai akciju sabiedrībai „Citadele banka” sabojātās mantas – bankomāta seifa korpusa un vāka – vērtība, tas ir, 15euro, kā arī kompensācijas par mantisko zaudējumu apmērs – 121,46 euro.

Senāts jau iepriekš norādījis, ka Krimināllikuma 185. pantā paredzētā noziedzīgā nodarījuma priekšmets var būt bojātās mantas vērtība vai bojātās mantas daļa, ja to ir iespējams nodalīt un atsevišķi novērtēt, savukārt kaitējuma kompensāciju veido noziedzīgā nodarījuma priekšmeta vērtība un atjaunošanas izdevumi (sal. sk. *Senāta 2018. gada 7. augusta lēmumu lietā Nr. SKK-408/2018, [ECLI:LV:AT:2018:0807.11903026617.4.L](#)*).

Pretēji kasācijas sūdzībās norādītajam apelācijas instances tiesa apsūdzēto liecības ir izvērtējusi kopumā un savstarpējā sakarībā ar pārējiem lietā esošajiem pierādījumiem, un atzinusi, ka apsūdzēto vainīgums viņiem inkriminētajos noziedzīgajos nodarījumos ir pierādīts ārpus saprātīgām šaubām ar lietā esošajiem

pierādījumiem, tai skaitā: 1) liecinieka /Persona D/ liecībām par to, ka 2015. gada 1. decembrī ap plkst. 5.00 viņa dzīvesvietā ieradusies /Persona B/ un vēl viena persona ar asinīm notraipītu apģērbu, abi pastāstījuši par sprādzienu un par divām bojā gājušajām personām; liecinieks iedevis viņiem apavus un apģērbu; 2) liecinieces /Persona E/ liecībām par to, ka 2015. gada 1. decembrī viņas dzīvesvietā ieradies /Persona I/, /Persona B/ un vēl viena persona; /Persona B/ bijusi pārsieta kāja, bet otrai personai – pārsieta roka; ap plkst. 14.00 zvanījusi /Persona J/ un no viņas uzzinājusi, ka /Persona B/ ir aizturēts; lieciniece no /Persona B/ agrāk teiktā sapratusi, ka viņš „atsācis darīt vecās lietās”; 3) liecinieka /Persona I/ liecībām par to, ka 2015. gada 1. decembrī ap plkst. 4.00 piezvanījusi meita, lūgusi palīdzību; aizbraucot pie viņas, saticis /Persona B/ un /Persona C/, kuriem bijis ar asinīm notraipīts apģērbs, pastāstījuši, ka uzsprādzis gāzes balons; no viņu sarunām sapratis, ka sprādziena vietā bijušas vēl citas personas; 4) liecinieka /Persona K/ liecībām par to, ka 2015. gada 1. decembrī pēc kolēģa lūguma ieradies savā darbvietā un sniedzis medicīnisko palīdzību diviem jauniem vīriešiem, kuri paskaidrojuši, ka zāģējuši gāzes balonu, lai nodotu metāllūžņos, bet ir noticis sprādziens; 5) liecinieka /Persona F/ liecībām par to, ka strādājis par apsargu veikalā „Nosaukums”, kas atrodas /Adrese B/, kur atrodas arī akciju sabiedrības „Citadele banka” bankomāts; bija novērojis, ka vairākas dienas pirms notikuma un notikuma dienā pie veikala skatloga stāvējuši divi vīrieši, kuru uzvedība likusies neparasta; notikuma dienā dzirdējis troksni un sajutis vibrāciju, vēlāk no bankomāta apsardzes darbiniekiem noskaidrojis, ka bankomātam nostrādājusi signalizācija; 6) liecinieces /Persona L/ liecībām par to, ka no /Persona C/ partneres uzzinājusi, ka persona, attiecībā pret kuru kriminālprocess izbeigts, /Persona A/, /Persona B/ un /Persona C/ notikuma naktī bijuši kopā; 7) liecinieces /Persona M/ liecībām par to, ka 2015. gada 1. decembra rītā konstatējusi, ka vīra nav mājās; 8) liecinieces /Persona N/ liecībām par to, ka 2015. gada 1. decembrī ap plkst. 4.00 pamodusies no sprādziena trokšņa, dzirdējusi kliedzienu, izgājusi no mājas un uz zemes ieraudzījusi guļošu vīrieti, kurš bijis notraipīts ar asinīm; 9) tiesu medicīniskās ekspertīzes atzinumos fiksētajām ziņām par to, ka /Persona B/ un /Persona C/ konstatētie miesas bojājumi varēja rasties 2015. gada 1. decembrī sprādziena rezultātā; 10) 2016. gada 10. februāra protokolā par personu atpazīšanu fiksētajām ziņām par to, ka liecinieks /Persona F/ atpazīst /Persona B/ un /Persona C/ kā personas, kuras notikuma dienā bijušas pie veikala „Nosaukums” skatloga; 11) videoierakstu apskates protokolos un videoierakstu atkārtotas apskates pārskata uzziņā fiksētajām ziņām par 2015. gada 1. decembrī pie veikala „Nosaukums” divu vīriešu vizuālo izskatu un veiktajām darbībām.

Tāpat apelācijas instances tiesa atzinusi, ka liecinieku /Persona O/ un /Persona P/ liecības par apsargājamā objekta – akciju sabiedrības „Citadele banka” bankomāta – vizuālo stāvokli notikuma vietā apstiprina, ka mēģinājums nozagt bankomātā esošos naudas līdzekļus noticis, iepludinot bankomātā sprādzienbīstamu gāzi un izraisot tās eksploziju.

Apelācijas instances tiesa nav piešķirusi ticamību apsūdzēto liecībām par to, ka laikā, kad noticis mēģinājums nozagt akciju sabiedrības „Citadele banka” bankomātā esošos naudas līdzekļus, apsūdzētie ir atradušies citā vietā, savukārt vēlāk notikušā sprādziena vietā atradušies nejauši, jo minētās liecības neapstiprinās arlietā esošajiem pierādījumiem. Apsūdzēto liecībās izklāstītā notikumu gaita no 2015. gada 30. novembra, proti, dienu pirms notikuma, līdz apsūdzēto aizturēšanai neveido loģisku notikumu secības skaidrojumu. Turklāt apsūdzēto liecības kopumā norāda uz aizstāvības izvēlēto pozīciju, saskaņā ar kuru visi apsūdzētie noziedzīgo nodarījumu izdarīšanā vaino personu, pret kuru kriminālprocess izbeigts, un citas kriminālprocesā nenoskaidrotas personas. Tāpat apelācijas instances tiesa atzinusi, ka apsūdzētajiem, tai skaitā arī /Persona A/, kuršno stacionāra tika izrakstīts 2016. gada 8. februārī, atbilstoši Kriminālprocesa likuma 67. panta pirmās daļas 7. punktā noteiktajam, pirmstiesas procesā bija iespēja norādīt uz faktu, ka noziedzīga nodarījuma izdarīšanas laikā viņi ir atradušies citā vietā, tomēr šo pienākumu apsūdzētie izpildīja tikai pirmās instances tiesā.

Apelācijas instances tiesa pievienojusies pirmās instances tiesas secinājumam, ka apsūdzēto /Persona A/, /Persona B/ un /Persona C/ nodomu izdarīt zādzību lielā apmērā atklāj viņu faktiskās darbības, savukārt iepriekšējās vienošanās par nozieguma izdarīšanu esību apliecina apsūdzēto saskaņotā un vienotā rīcība, kas vērsta uz kopīga mērķa sasniegšanu. Proti, apsūdzētie ilgākā laika periodā noteiktā vietā novēroja konkrētu bankomātu, kurā atrodas naudas līdzekļi, kā arī sagatavojās, lai tam piekļūtu – iegādājās noziedzīga nodarījuma izdarīšanas rīkus, pašrocīgi tos pielāgoja –, izmantoja cimdus, aizsedza seju ar audumu, slēpjot savu identitāti, notikuma dienā mobilos tālruņus neņēma līdzi, bet saziņu nodrošināja caur rācijām.

Arī Senāts norādījis, ka par vainīgā nodomu var liecināt viņa faktiskās darbības, nozieguma izdarīšanas veids un rīki, noziedzīgo darbību pārtraukšanas iemesls un citi apstākļi (sk. *Senāta 2019. gada 11. septembra lēmuma lietā Nr. SKK-642/2019*, [ECLI:LV:AT:2019:0911.11221099918.6.L](#), 8. punktu, 2023. gada 27. aprīļa lēmuma lietā Nr. SKK-139/2023, [ECLI:LV:AT:2023:0427.11221103319.16.L](#), 6.3. punktu, 2024. gada 9. aprīļa lēmuma lietā Nr. SKK-22/2024, [ECLI:LV:AT:2024:0409.15840015519.5.L](#), 5.2.3. punktu).

Apelācijas instances tiesa pievienojusies pirmās instances tiesas secinājumam, ka apstākļi, uz kuriem norādījusi aizstāvība, un tas, ka kinologa atskaitē norādītās ziņas neatbilst lietā konstatētajiem apstākļiem, ievērojot liecinieces /Persona R/ liecināto par dienesta suņa spēju uztvert pēdas, neizslēdz to, ka apsūdzētie ir izdarījuši noziedzīgo nodarījumu apsūdzībā norādītajos apstākļos.

Pierādījumu ticamības jēdziens un novērtēšanas prasības ir noteiktas Kriminālprocesa likuma 128. pantā, taču izvēle, kuriem pierādījumiem ticēt, bet kuriem nē, ir tās tiesas kompetencē, kas izspriež lietu pēc būtības. Arī jautājums par to, vai lietā esošie pierādījumi ir vai nav pietiekami apsūdzētā vainīguma konstatēšanai, ir būtības jautājums, kas kasācijas kārtībā nav pārbaudāms. Pierādījumu pietiekamības kritērijs ir saprātīgu šaubu esamība vai neesamība par apsūdzētā vainīgumu, kura izvērtēšana tāpat ir tās tiesas kompetencē, kas izskata lietu pēc būtības (sk. *Senāta 2013. gada 3. jūlija lēmumu lietā Nr. SKK-333/2013, 15890002407, 2019. gada 27. decembra lēmuma lietā Nr. SKK-433/2019, [ECLI:LV:AT:2019:1227.11089238414.8.L](#), 9. punktu*).

Ievērojot minēto, Senāts konstatē, ka pretēji kasācijas sūdzībās izteiktajiem argumentiem, apelācijas instances tiesa spriedumā ir sniegusi atbildes uz apelācijas sūdzībās ietvertajiem un iztiesāšanas laikā paustajiem būtiskajiem argumentiem, kam ir nozīme lietas taisnīgā izspriešanā. Tiesa sprieduma motīvu daļā katru no šiem argumentiem ir vērtējusi un motivēti noraidījusi.

Pretēji kasācijas sūdzībā norādītajam apelācijas instances tiesa ir izvērtējusi ziņas par apsūdzētā /Persona A/ veselības stāvokli un, ievērojot to, ka uz sprieduma taisīšanas dienu no Krimināllikuma izslēgts 55. pants „Nosacīta notiesāšana”, pamatojoties uz Krimināllikuma Pārejas noteikumu 32. punktu, atzinusi par iespējamu apsūdzētajam /Persona A/ kā pamatsodu noteikt probācijas uzraudzību.

Senāts norāda, ka, izstrādājot grozījumus Krimināllikumā, tika izteikts viedoklis, ka probācijas uzraudzība kļūs par pilnvērtīgu alternatīvu nosacītai brīvības atņemšanas soda piemērošanai, bet vienīgā atšķirība – probācijas uzraudzības nepildīšanas gadījumā tiek aizstāts neizciestais soda laiks, savukārt nosacītas notiesāšanas neievērošanas gadījumā tiek izpildīts piespriestais brīvības atņemšanas sods pilnā tā apjomā. Tādējādi nosacītas notiesāšanas neievērošanas sekas ir bargākas par probācijas uzraudzības neievērošanas sekām, līdz ar to nosacīta notiesāšana ir bargāka par probācijas uzraudzību (sk. *likumprojekta „Grozījumi Krimināllikumā” Nr. 463/Lp14 [anotācija](#)*).

Ievērojot minēto, Senāts atzīst, ka apsūdzētā /Persona A/ un apsūdzēto/Persona B/ un /Persona C/ aizstāvju E. Rusanova un D. Sergejevas kasācijas sūdzību argumenti šajā daļā ir pamatoti ar viņu atšķirīgo viedokli par lietā esošo pierādījumu ticamības un pietiekamības vērtējumu un vērsti uz to, lai panāktu apelācijas instances tiesas nolēmuma atcelšanu nevis juridisku, bet faktisku iemeslu dēļ, kas ir pretrunā ar Kriminālprocesa likuma 569. panta pirmajā daļā noteikto.

Minētais ir pamats atteikumam ierosināt kasācijas tiesvedību šajā daļā saskaņā ar Kriminālprocesa likuma 573.¹ panta pirmo daļu.

Kriminālprocesa likuma 573.¹ panta otrās daļas 2. punkts noteic, ka tiesa var atteikties ierosināt kasācijas tiesvedību, ja, izvērtējot kasācijas sūdzībā vai protestā minētos argumentus, nerodas šaubas par pārsūdzētā nolēmuma tiesiskumu un izskatāmajai lietai nav būtiskas nozīmes judikatūras veidošanā.

Apsūdzētais /Persona A/ kasācijas sūdzībā norādījis, ka, ievērojot to, ka līdz tiesas aiziešanai uz apspriežu istabu apsūdzētā aizstāvis Normunds Duļevskis lūdza tiesu iepazīties ar pirmās instances tiesas debašu runu, un tiesa nolēmumu pasludināja jau pēc 41 minūtes pēc došanās uz apspriežu istabu, secināms, ka tiesa faktiski neiepazinās ar krimināllietas materiāliem un neizvērtēja lietā esošos pierādījumus, līdz ar to tiesa būtībā pārkāpusi Kriminālprocesa likuma 15. pantā noteiktās apsūdzētā tiesības uz lietas izskatīšanu taisnīgā, objektīvā un neatkarīgā tiesā.

Senāts konstatē, ka minētais kasācijas sūdzības arguments nerada šaubas par apelācijas instances tiesas nolēmuma tiesiskumu un izskatāmajai lietai nav būtiskas nozīmes judikatūras veidošanā, turklāt kasācijas sūdzības arguments nav saistīts ar tiesu praksē nozīmīgu tiesību normu interpretāciju.

Senāts norāda, ka apelācijas instances tiesa jau pirms iztiesāšanas uzsākšanas iepazīstas ar lietas materiāliem, tai skaitā ar pirmās instances tiesas debašu runām, savukārt tiesas apspriede noslēdzas līdz ar apspriežu istabā izlemjamo jautājumu izlemšanu.

Minētais šajā daļā ir pamats atteikumam ierosināt kasācijas tiesvedību saskaņā ar Kriminālprocesa likuma 573.¹ panta otrās daļas 2. punktu.

Atbilstoši Kriminālprocesa likuma 573. panta pirmajai daļai nolēmumu tiesiskumu kasācijas kārtībā pārbauda tikai tādā gadījumā, ja kasācijas sūdzībā vai protestā izteiktā prasība pamatota ar Krimināllikuma pārkāpumu vai šā likuma būtisku pārkāpumu.

Apsūdzētā /Persona B/ aizstāvjkasācijas sūdzībā norādījuši, ka apelācijas instances tiesa, nosakot apsūdzētajam /Persona B/ galīgo sodu, nav ņēmusi vērā, ka 2020. gada 1. decembrī saskaņā ar Krimināllikuma 62. pantu ir iestājies notiesājoša sprieduma lietā Nr. 11817002311 izpildes noilgums.

Senāts konstatē, ka ar Tukuma rajona tiesas 2013. gada 13. maija spriedumu krimināllietā Nr. 11817002311 apsūdzētais /Persona B/ atzīts par vainīgu viņam inkriminētajā noziedzīgajā nodarījumā un sodīts ar brīvības atņemšanu uz 2 gadiem 6 mēnešiem nosacīti ar pārbaudes laiku uz 2 gadiem 6 mēnešiem. Atbilstoši Tiesu informācijas sistēmā pieejamai informācijai minētais spriedums stājies spēkā 2015. gada 6. maijā, 18. maijā sagatavots rīkojums par sprieduma izpildi, savukārt 1. jūnijā saņemts paziņojums, ka ir uzsākta sprieduma izpilde.

Senāts konstatē, ka aizstāvji kasācijas sūdzībā nav pamatojuši, kā izskatāmajā gadījumā ir izpaudušies apsūdzētā tiesību uz taisnīgu tiesu un tiesību uz aizstāvību pārkāpumi, ievērojot to, ka Krimināllikuma 62. pants ir piemērojams, ja notiesājoša sprieduma soda izpilde nav uzsākta pantā noteiktajos termiņos.

Senāts konstatē, ka apsūdzētā /Persona B/ aizstāvju kasācijas sūdzība šajā daļā nav pamatota atbilstoši Kriminālprocesa likuma 573. panta pirmās daļas prasībām.

Minētais šajā daļā ir pamats atteikumam ierosināt kasācijas tiesvedību saskaņā ar Kriminālprocesa likuma 573.¹ panta pirmo daļu.

Pamatojoties uz Kriminālprocesa likuma 573. panta trešo un piekto daļu, 573.¹ panta pirmo daļu un otrās daļas 2. punktu, Senāts

nolēma

atteikt ierosināt kasācijas tiesvedību.

Lēmums nav pārsūdzams.

A. Branta M. Leja I. L. Zemīte